

[Hans Nielsen.]

være den højre Arm og det ærede Medlem Hr. Thomsen den venstre; og endelig har vi den syvende Ordfører, det ærede tyske Medlem Hr. Schmidt, som jeg har noget vanskeligt ved at anbringe, men vi kan jo sige, at han er en Gevækst paa hele Oppositionslegemet. (Prieme: Er det den saglige Debat, Statsministeren indbød til?). Som man ser, har denne Opposition endnu mange flere Svagheder end dem, der karakteriserer den Skikkelse, som Nebukadnezar saa i sin Drøm. Den bestaar ikke blot af Jern og Ler, men af mange andre Stoffer, som det er uhyre vanskeligt at forene. Men een Ting har de alle til fælles, og det er, at de hader af et ærligt Hjerte den nuværende Regering, og der vil intet være i Vejen for, at alle 7 Ordførere i den skønneste Enighed stormer Talerstolen her for at styrte Regeringen, og at de stemmer samlet i den skønneste Enighed for at styrte den.

Denne kaotiske Opposition vilde være uden større Skade for Samfundet, hvis den ikke havde et lille Flertal oppe i Landstinget. Dette lille Flertal, som kun repræsenterer Mindretallet i den danske Befolkning, misbruger imidlertid sin Magt langt, langt ud over det tilgiveliges Grænser. Jeg tænker her først og fremmest paa den Optræden, Landstinget har udvist under Behandlingen af de for hundred Tusinde Landmænd saa betydningsfulde Kriselove, om Gældssanering og Rentelettelse. Regeringen, Folketingets Flertal, den sagkyndige Kommission, store og vigtige Landbrugsorganisationer og hele den haardest ramte Del af Gaardmænd, Husmænd og Arbejdere, ikke mindst i Jylland, stod bag ved disse Kriselove, men de 4 Venstremænd og Konservative i Landstinget, der gjorde Udslaget, fulgte Partiernes Knaldepisk og stemte Regeringens Forslag ned. Indbyrdes var de to Partier Venstre og Konservative ikke enige om nogen anden Hjælp; de kunde ved Afstemningen trampe hinandens Forslag sønder og sammen oppe i Landstinget, saa intet af Partierne havde 4 Skilling i Hænderne til de arme Landmænd, og ved fælles Hjælp fik de ogsaa Bugt med Regeringens Forslag.

Dette Nedbrydningsarbejde, i lige Grad skadeligt for Landbrugets Økonomi og for det parlamentariske Liv, maa nødvendigvis føre til den Forfatningsændring, som Regeringen har bebudet i sin Programtale, og denne Ændring vil komme, saa sikkert som at Solen staar op i Øst, i alle Tilfælde efter 1936, til hvilket Tidspunkt det ærede Medlem Hr. Christmas Møller saa rigtigt har bebudet,

at Regeringspartierne vil erobre Flertallet i det andet Ting.

Lige saa beskæmmende for Oppositionen og Landstinget er dens Visnepolitik med Hensyn til Grundforbedringsloven, Boligloven og flere andre Love. De af Regeringen foreslaaede 10 Mill. Kr. til Grundforbedringsarbejder blev ikke bevilget, og hvad er Følgen heraf? Følgen er, at Arbejdsløsheden paa Landet vokser og nye Tusinder af unge Bønderkarle vandrer ind til Byerne. Regeringen har paa ny fremsat et Forslag om en Bevilling paa 20 Mill. Kr., men der er ringe Udsigt til, at Oppositionen i Aar vil opgive den Løntrykningspolitik, som den hidtil har fulgt, og som den ikke kan vente godkendt her i dette Ting.

I dette Spørgsmaal som paa andre Felter vedrørende Løn og Arbejdstid nødsages Oppositionen nu snart til at indtage et positivt Standpunkt. Regeringen kan med Rette pege paa, at den ved sin Erhvervspolitik har bragt Arbejdsløshedstallet ned, i Hovedstaden fra August i Fjor til August i Aar fra 20 til 14,9 pCt., i Provinsen fra 22,4 til 16,9 pCt. Men Arbejdsløsheden er endnu sørgelig stor, ikke mindst for Arbejdsmændene, der i August havde 18,8 pCt. ledige i København og 20,8 pCt. i Provinsen. Disse store Tal for de ikke faglærte giver alvorlig Grund til Eftertanke, da det i betydelig Grad er en Følge af Oppositionens økonomiske Politik, at Arbejdsløsheden er saa stor mellem de ikke faglærte. Selvfølgelig medvirker Grundforbedringsforslagets Stranding til Arbejdsløsheden blandt de ikke faglærte Arbejdere, men dernæst medfører den store Rentebyrde, at Landbruget maa spare uforvarsomt baade paa Arbejdskraften og paa Arbejdslønnen. I den Henseende giver Statistikken os gode Oplysninger om, hvorledes Landbruget i stigende Grad rekrutterer de arbejdsløse Skarer. Det landøkonomiske Driftsbureaus Opgørelse for de sidste 10 Aar over Udgifterne til Folkehold oplyser, at der i 1924—25 betaltes 168 Kr. pr. ha i Arbejdsløn, i 1929—30 var Tallet faldet til 115 Kr., og i de 2 sidste Aar har det kun været 84 Kr. pr. ha. Med andre Ord: Udgiften til Arbejdsløn pr. ha er sunket til nøjagtigt Halvdelen af Udgiften i 1924—25.

Dette vil nu ikke sige, at der kun beskæftiges halvt saa mange Arbejdere, thi selve Arbejdslønningerne er ogsaa gaaet betydeligt ned. Lønnen for voksne Karle var i 1924—25 736 Kr. aarlig, og den er nu faldet til 483 Kr. Karlelønnen er altsaa faldet 35 pCt., Pigelønnen er faldet 34 pCt.,